

LATARÀNTULA CEGA ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL / JAUME CABRÉ

A la ciutat de les cantonades negres

Si viatgem fins a la Barcelona medieval, no podrem suportar la ferum. Avui dia, els pipís i les caques de gos dominen el carrer. En el futur, Quim Monzó serà el primer premi Nobel català

Sempre m'havia admirat la constància de l'amo del gos que es pixava a la meua porta. Cada nit, entre quarts de nou i quarts de deu, fos laboral o festiu, venia i es pixava. Un emboscador. Podia sortir a treure les escombraries i la porta estava neta. Però quan hi tornava: txas! L'individu s'ho havia fet per aprofitar el moment que trigava entre anar i venir del

contenedor, apropar el gos al portal, fer-lo pixar i fugir. Au. Et fots. Aquí et deixo el riu del meu gos. Facin el càlcul. A Barcelona ciutat deuen existir, com a mínim, uns 300.000 gossos, declarats o no. Tots aquests gossos evacuen líquids i sòlids diàriament. La distinció entre una cosa i l'altra no és gratuïta. L'Ajuntament ha dedicat grans campanyes contra les tifes al carrer. Però, i contra els pixums? Mai. Per algun estrany motiu, el pipí no computa en els paràmetres de la salubritat pública. Ara mutipliquin els 300.000 gossos per 300 centilitres diaris d'orina. O sigui, que a Barcelona cada dia li plou un tsunami de pixats cànids. En certa ocasió vaig intentar comptar les pixades que hi havia entre el meu carrer i la plaça Catalunya. Santa innocència. Quan en duia 283 ho vaig deixar estar.

Un dia vaig deixar de fumar, i l'amo del gos que es pixava al meu portal va deixar de ser un desaprensiu per convertir-se en un fill de la gran puta. Quan fumes, almenys, no sents olors. Ara havia d'entrar a casa amb aquella ferum d'amoniac animal als narius. Quina gràcia. Tenia un professor d'història que ens deia que si féssim un viatge en el temps ens seria impossible entrar a la Barcelona medieval: era tan pudent que el nostre nas modern ens ho impediria. Bé, això és exactament el que passaria si algú del futur ens visités. Una vegada vaig voler comptar les taques fosques que hi havia entre el meu carrer i la plaça Catalunya. Santa innocència. Quan en duia 283 ho vaig deixar córrer. Almenys els barcelonins medievals es menjaven els porcs.

La qüestió és que cada dia estava més indignat amb l'individu del gos pixaner. Per què no es bevia el pipí del seu gosset amb un porró? De manera que vaig decidir preparar-li una emboscada jo a ell.

La idea era molt simple: a l'hora en què acostumava a venir l'estaria esperant, a la finestra, amb un cubell d'aigua. Just quan el gos es pixés llançaria l'aigua al damunt dels dos. Bravo! Però mentre esperava em vaig dir que era un càstig massa lleuger. En lloc d'aigua estaria molt bé que fos ciment líquid. El problema era que no tenia cap morter, així que, per què no l'atacava amb alguna peça sòlida? Tenia un test enorme, un ficus tropical que m'havia regalat una exnòvia. Esplèndid. Ben mirat, no hi podia haver una causa més justa per lliurar-me d'aquella andròmina. Però i si el matava? Seria una mort natural, és clar, perquè és molt natural que et moris si t'esclafen el crani amb un ficus de cinc quilos. Quan m'interrogessin ho negaria tot, només faltaria. Potser no colava. Valia la pena passar-me deu anys a la trena per allò? La resposta va ser que sí, evidentment, i vaig esperar la meua víctima armat amb el test del ficus.

El primer dia, no res. Ni el segon, ni el tercer. Ho vaig deixar estar una temporada. Però una nit, mentre feien anuncis a la tele, vaig treure el cap per la finestra i allà el tenia.

Encara s'estava apropant i ja vaig saber que era ell. No em preguntin per què però ho vaig saber. El carrer buit, només un home amb un gos sota els fanals. Un individu de mitjana edat, sorrut. Caçadora de cuir negre, el coll amunt. Ulleres de sol, tot i que era negra nit. Duia el gos amb una corretja curta. El paio arriba a l'alçada de la meua porta, mira a banda i banda, dissimulant. Al molt malparit només li faltava xiular. Bé doncs, volen saber el més increïble? M'aboco una mica més, m'hi fixo i em dic: però si és Quim Monzó.

Vaig deixar el test i em vaig tapar la boca amb les dues mans. (És curiós com alguns gestos que adoptem a la infància ens acompanyen tota la vida.) No, no podia ser-ho. No, no i no. Algú m'havia dit que vivíem al mateix barri. Sí, però després jo m'havia mudat. I no podia imaginar-me algú com ell amb un gos lligat al canell, com si hi hagués gent que dugui escrit a la cara: jo-no-tinc-gossos-ni-m'agraden. A més, des

d'una posició zenital, i nocturna, és molt difícil identificar clarament algú. D'acord, però i si ho era? Una cosa era escampar per terra el cervell d'un pelacanyes, i una altra atemptar contra un clàssic viu. Se suposa que Quim Monzó serà el primer premi Nobel català. I no es pot matar un premi Nobel, no senyor. Uf, vaig dir.

Volen saber una cosa? Aquella nit me'n vaig anar a dormir feliç i satisfet. Després de tot, quants autors han col·laborat perquè algun dia tinguem un premi Nobel? *

